בס"ד

המאיר שבפרשה

גיליון 08 **פרשת וישב** כו' בכסלו התשפ"ד

צאני השבת בנתניה
כניסת שבת 16:13
יציאת שבת 17:13

בעז"ה נגצה

שו
מילתא דבדיחותא
בכל פעם שמגיע חנוכה
ואני שומע את סיפור
נס פך השמן, אני נזכר
בטלפון נקיה הראשון
שהיה לי בחיים -
שהסוללה הספיקה
לשמונה ימים.

עורך: ישי בלייכברד

"ויראו והנה אורזזת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולט"

מומר רש"י: "למה פרסם הכתוב משאם? להודיע מתן שכרם של צדיקים. שאין דרכם של ערביים לשאת אלא נפט ועטרן, שריחן רע. וליוסף נזדמנו השמים שלא יהיה לו נזק מהריח הרע ".

יוסף נתלש מבית אביו בהיותו בן 17 שנים, הוא נזרק לדאעש. הוא לא יודע אם יחיה, הוא לא יודע מה יקרה אתו בעוד דקה... מענין אותו איזה ריח יהיה לו?
אבל לפני כן מעשה שלא היה כך היה: 7 יהודים נוסעים ברכבת- כפרי, ספרדי, ליטאי, חב"דניק, גוראי, ברסלבר ונדבורנא... הדרך ארוכה, גמרו תהלים, גמרו מעמדות, אבל הנסיעה לא נגמרה. הכפרי הוציא שח- מט ושאל: "מי רוצה להצטרף?" שאל. **הליטאי כועס:** "משחק שח – מט ?! על שם מרן הרב שך?! לשרוף את המשחק" **הגוראי** מסכים להצטרף, אבל בתנאי שהמלכה תשחק בשח אחר, זה לא צנוע, **החב"דניק גם** הוא מסכים לשחק, אבל בתנאי שהמשחק ממשיך גם אחרי שהמלך מת,- "יחי אדוננו". **הספרדי** מצטרף למשחק, בתנאי שיקראו למלך בתואר "מרן" **החסיד מנדבורנא** גם רוצה לשחק אבל אצלם יש כלל גדול ... "אם אתם הורגים לי את המלך, כל החיילים הופכים להיות מלכים – 8 מלכים חדשים **אומר הברסלבר**: אני משחק, אבל אצלנו יש כלל... החיילים קופצים כמו סוסים". כל אחד והדרך שלו בעבודת ה'. אם כן, למה יוסף היה צריך שהיה לו ריח טוב אצל הערבוצ'לך מהג'יהד? כמה דעות...

סלבודקא (גדלות האדם) :"גם כשאתה יורד להשפלה, אתה יורד מבושם כמו מלך". **נובהרדוק (שפלות האדם)**:" תראה כמה שפל האדם, גם בשיא ההשפלה, אתה רק נותן לו קצת בושם וזה כבר עושה לו הרגשה טובה..." **בריסק:**:"אין קושיה ואין תרוץ הכל דינים. יש ענש ודין שכר. מה שמגיע מגיע".

הספרדים בכלל למדו דין אחר: "בכל אירוע, אפילו עצוב, על בשמים אי אפשר לוותר!" **בפונוביז'** אמרו: מכאן רואים שהאדם נמצא בדרך צריך לדבר בלימוד..." **בברסלב** למדו שגם במשברים ונפילות שופכים משמים אורות.(אוצר הדרשות הקצרות)

המאיר שבפרשה - חנוכה

"בצרה קראת ואזזלצך"

עם ישראל עובדים את ה', אבל עבודתם איננה שלמה. המצוות שלהם פגומות, ושם הם גם חוטאים, ה' ירחם. ואם כל זאת "בצרה קראת ואחלצך" כשהם נקלעים לצרה ופונים לה'- "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה'" (תהילים קכא א) ה' ברחמיו עונה להם ומושיע אותם בעת צרתם. יש להם זכויות, והזכויות הללו עומדות להם בעת צרה.

בספר שופטים מסופר על השופט גדעון, שבתקופתו עם ישראל חטא לה', וה' העניש את ישראל להיות משועבדים תחת מדין. מלאך ה' נגלה אל גדעון, והבטיח לו שה' יהיה עמו. גדעון דורש מן המלאך להוכיח לו שהוא אכן מלאך ה', והמלאך נענה לו ועושה לו אותות ומופתים. בעקבות זאת גדעון בנה מזבח לה'. הוא לא הסתפק בכך, והלך והרס את המזבח של הע"ז של יואש אביו, וכרת את עץ האשרה שהיה נטוע לידו. היו שם שני פרים שהיו מוכנים להיות מוקרבים לבעל. גדעון שחט את אחד הפרים והקריב אותו לה'. למחרת באו עובדי הבעל אל יואש, ואמרו לו שיש להרוג את גדעון על מעשיו. מה השיב להם יואש? לכאורה הוא צריך להיות בעצה אחת אתם. אך לא! אמר להם יואש: "לא אתם אמורים לנקם בגדעון. אם הוא חטא לבעל- שהבעל ינקום בו... ואז שינה יואש את שמו של גדעון ל"ירובעל" דהינו, "יריב בו הבעל". עובדי הבעל לא העלו במחשבתם שיואש מזלזל ולועג לבעל. מה הם יאמרו לו? שהוא לועג לבעל? הרי הם לא יכולים להרשות לעצמם בפה מלא שהבעל הוא הבל הבלים. כל מה שנשאר להם הוא להניח ולשתוק לגדעון. ברגע של אמת, גם יואש ידע שה' הוא האלוקים והבעל הוא הבל הבלים. ולמרות שהם חטאו לה' ועבדו לבעל, כשקראו להי' ה' ענה להם "בצרה קראת ואחלצך".

בכל הדורות הקב"ה מראה לעם ישראל אותות ומופתים. כל הקיום שלהם הוא נסי. אמנם אין בעל נס מכיר בניסו, אבל לפחות עלינו להכיר בכך שהקיום שלנו אינו בדרך הטבע הכל ניסי ניסים.

במלחמת ששת הימים היו הרבה ניסים גלויים בתוך שעתים וחצי חוסל שדה תעופה שלם של מאות מטוסים מצרים. אבל נחשב רגע: מי חיסל? הצבא הישראלי? וכי למצרים אין מכ"מים? רק טיפש יכול ליחס את ההצלחה לבשר ודם ולכלי נשק. יהודים יראי שמים העתירו בתפילה ותחינה לבורא עולם, ותפילתם עשתה פרי ו"מן שמים נלחמו" (שופטים ה, כ). כך נתקיים בהם "בצרה קראת ואחלצך" (אריה שאג)

חנוכה שמח ושנשמע בשורות טובות

נתרם בעילום שם לנחת מהילדים

לתרומה לעילוי נשמת, להצלחה ולרפואת חייג :
0583222367